

Wandeling

Met grote stappen wandel ik door de witte sneeuw in het park. Het hondje aan mijn lijntje gaat, trippeltrappel, lichtvoets door het witte poeder. Kinderen spelen op het grote, nu witte grasveld. Ik voel mij verlicht door de kleine mensjes die rondhupsen in de kindercocaïne en doe iets wat ik normaal nooit doe: ik doe het hondje haar riem af. Dit is voor mij abnormaal, omdat de teef niet van mij is, maar van mijn zus. Ik wil zo min mogelijk last van het beest. Dus geen terugroep of achternageren. Te vele middagen laat ik het al uit. Ik vind het beest niet leuk en het beest mij niet.

Het hondje springt door de sneeuw. Dan rolt ze. Vervolgens maakt ze de sneeuw geel. Een andere, veel grotere hond komt het struikgewas uit, zo'n tien meter van m'n teefje af. Bloeddoorlopen ogen en wit om zijn snuit. Hij gromt. M'n kleine hondje rent, jankend, tussen mijn benen voor bescherming. Het baasje van het grotere mormel komt de hoek om en roept het beest terug. "Zit! Terug! Af!" roept hij met een ielige stem. De man zelf is net zo iel als zijn stem. Ook heeft hij een vieze, bruine vlasbaard over zijn spierwit gezicht en een piercing groter dan zijn verstand door zijn onderlip. Hoe het baasje ook roept, de hond gromt voort. Zijn spieren strak. Tandens bloot. Klaar voor de aanval. Ik span mijn eigen spieren aan en probeer zelf intimiderend te lijken. Zonder succes.

De grote, boze hond schiet vooruit, naar het kleine hondje tussen mijn benen. Zoals de grote hond vooruit schiet, schiet mijn arm naar beneden. Ik grijp de hond in zijn nek en druk hem op de grond. Jankend hapt hij sneeuw.

Dat zou in ieder geval zijn gebeurd als ik raak had gegrepen. Ik had de hond zijn snuit gegrepen. De hond wringt zich snel los en bijt in mijn arm. Gelukkig draag ik mijn dikke winterjas, waardoor pijn of schrammen niet van toepassing zijn. Het baasje stopt eindelijk met de hond proberen terug te roepen. In plaats daarvan pakt hij de riem erbij en, terwijl ik met de grote hond worstel, probeert hij stuntelig het haakje van de riem op de halsband vast te klikken. Ik moet eerst de hond met mijn vrije hand onderdrukken, voordat het zwakke baasje de riem kan omdoen.

Het baasje heeft de hond met zich meegetrokken. Ik zit gehurkt op de grond met een jas nat van de hondenkwijl. M'n hondje komt onder de struik vandaan waar ze het in haar figuratieve broek had gedaan. Hondentrouw, m'n aars. Niet meer van de riem af tot en met tenminste volgend jaar.

-C.F. Pex